Napsal uživatel Miloš Keller
Úterý, 14 Prosinec 2010 19:08

Jan Řepka natočil CD ***Čistý byl svět***. Celkem jsem se na album těšil, pro dvojici **Nestíháme**, jejíž byl Honza jednou polovinou, jsem měl (a mám) neutuchající slabost, a tak jsem si říkal, že dostanu další várku písní buď prostě melodických, nebo textově naléhavých, bezprostředně reflektujících pocity a problémy současného mládí, toho mládí, které alespoň občas a trochu přemýšlí nejen o konzumu a zábavě, ale i o sobě a o světě okolo. Na desce hostuje i **Josefka Žampová**, což posilovalo moje očekávání síly dua.

Moc se mi to nesplnilo. Připouštím, že bych mohl být namlsán písničkami a deskami Nestíháme, a že Honza Řepka je ve skutečnosti jiný, než se jevil býti v duu s **Petrem Ovsenákem**. Je možné, že desku slyší jinak někdo, kdo Nestíháme nezná. Já neslyším žádnou tak výraznou a silnou píseň, jako byly v repertoáru Nestíháme. To platí jak pro melodie, tak pro texty. Josefka navíc Honzovi vůbec nepomáhá, spíš ruší v hledání Honzova poselství. Jak je tedy možné, že jsem albu dal 9 bodů, tedy skoro nejvíce z toho, co se dává?

Ta hlavní síla desky je v hloubce ponoru. V komplexnosti a utříděnosti názoru na svět kolem sebe. Nemusím s ním mnohdy souhlasit, ale názor v písních je jasný, přesný a za sebou si stojící. Jsou patrné hodnoty, na kterých Honza Řepka staví. Pravda, nebude (a asi nemá) to s nimi lehké, navíc tyhle hodnoty asi nepovedou ani k žádnému zisku či zřetelnému prospěchu. V tomto kontextu se to „rušení Josefky“, jak o tom píšu v předchozím odstavci, mění na cílevědomou opozici, ne ale na opozici hádavou, nýbrž na opozici vstřícnou, oponující kvůli hledání a nacházení společného názoru a kvůli jistotě nalezeného. Nechci napsat, že Honza v písních medituje, na to má ještě moc brzo, ale určitě nadhazuje témata k přemýšlení a přemýšlí o nich nahlas. A zase – žádná velká témata o základní otázce života, vesmíru a tak, ale obyčejná vztahová témata soužití dvou lidí. Dokonce dvou lidí obecně, láska (jak by se nabízelo na první poslech) je v textech až v druhém plánu. A důležitý je zájem o toho druhého, zájem, zda on problém chápe, větší zájem, než mám – li jasno já sám. Pokud chcete číst o přesném praktickém opaku sobectví, čtěte Honzovy texty na desce Čistý byl svět.

Uznávám, že předchozí odstavec je dosti abstraktní, ilustrujte si jej tedy písněmi *Ten vítr nechytíš*, *Jsem žena*, *Dnes jsem sám*, *Neopustíš mě ty – neopustím tě já* nebo *Po čem toužíš ty?*

Honza Řepka vyslovuje silný a soustředěný názor a přitom prostý – nepotřebuje se do ničeho stylizovat, nepotřebuje hrát rozhorleného muže, rozervaného básníka, nepotřebuje lacině vtipkovat. Tudy vede cesta našeho folku.

{desky 704}